

ИСТИНА О СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ У КОМУНИСТИЧКОЈ ЈУГОСЛАВИЈИ

I

О ОДНОСУ ЦРКВЕ ПРЕМА ВЛАСТИМА

„ Богу се треба већма покоравати него људима „ (Дела Ап. 5,29).

То је душа, то срце Православне Цркве; то њено Еванђеље, њено Свееванђеље. Она тиме живи, и ради тога живи. У томе је њена бесмртност и вечност; у томе њена непролазна свевредност. Покоравати се Богу већма него људима – то је њено начело над начелима, светиња над светиња, мерило над мерилима.

То Свееванђеље је суштина свих светих догмата и свих светих канона Православне Цркве. Ту се не смеју, по цену свих цена, од стране Цркве чинити никакви уступци никаквим политичним режимима, нити правити компромиси ни са људима ни са демонима. Најмање са отвореним црквоборцима и црквогонитељима и црквоуништитељима.

„Покоравати се Богу већма него људима- – то је устав Православне Цркве, њен вечни и неизменљиви Устав – Свеустав, њен вечни и неизменљиви Став – Свестав. То и први одговор њен првим гонитељима Цркве: Дела Апостолска 5, 29; а то њен одговор и свима гонитељима њеним кроза све векове, до Страшнога Суда. За Цркву је Бог увек на првом месту, а човек, а људи увек на другом месту. Људима се треба покоравати све док нису против Бога и Божијих закона. Но чим иступе против Бога и Његових закона, Црква им се мора одупрети и супротставити. Не ради ли тако, зар је Црква? И представници Цркве, не раде ли тако, зар су апостолски представници Цркве? Правдати се при томе такозваном црквеном икономијом није друго до прикривено издавати Бога и Цркву. Таква икономија је просто напросто – издајство Цркве Христове.

Црква је вечност у времену, у временском свету. Свет се мења, али се Црква не мења; не мења се њена вечна Божанска Истина, њена вечна Божанска Правда, њено вечно Божанско Еванђеље, њена вечна Божанска средства. Не мења се, јер се не мења Господ Христос који је и чини таквом. Еванђелска је истина и стварност:

„Исус Христос јуче је и данас онај исти и вавек— (Јевр. 13, 8). Црквом је вечност присутна у времену, да би се време освећивало њоме, обнављало њоме, овечнило њоме, и равњало према њој. Не она према времену, ни према духу времена, већ време према њој као Вечној, и дух времена према њој као носиоцу Духа Вечности, Духа Богочовечности. Јер она је увек света, увек апостолска, увек саборна, увек божанска, зато не сме никада жртвовати Вечно временском, Божје људском, Небеско земаљском. Нити се прилагођавати духу времена. Напротив, њено је: прилагођавати време Вечности, временско Вечном, човечје Богочовечјем. Њен је вечити пут кроз овај свет: прво Бог, па онда човек; напред Бог, а за њим човек: „Господ Христос да буде у свему први— (Кол. 1,8).

Власт је у начелу од Бога (Рим. 13, 1—6): и хијерархија вредности и хијерархија поретка је од Бога. Зато се у начелу треба покоравати власти као регулатору и као одржаваоцу тог богоданог и божанског поретка у свету. Иначе се пада и запада у безвлашће, у анархију.

Властима се треба покоравати све док одржавају божански поредак у свету, док су „слуге Божије—, и као слуге Божје. Покоравати се властима зато што као слуге Божје носе мач којим кажњавају зло а штите добро. Покоравати се властима зато што су слуге Божје „страх злим делима—, а не добрим. Но када су власти страх добрим делима, када власти гоне Божје добро, и највеће Добро и Сведобро овога света – Господа Христа, и тиме Његову Цркву, онда се таквим властима не треба покоравати, нити их слушати. Са њима се хришћанин мора борити, и то светим, еванђелским средствима борити. Никада се хришћанин не сме већма покоравати људима него Богу, нарочито људима који су против Бога Истинога и против Његовог Еванђеља.

Власт је у начелу, у принципу од Бога. Али кад се власт одметне од Бога и иступи против Бога, онда се она претвара у насиље, и тиме престаје бити од Бога и постаје од ђавола. Тако, ми хришћани знамо и тајну власти и тајну насиља: власт је благословена Богом, насиље је проклето Богом. Све што је од Бога – добро је, чим се злоупотреби – од ђавола је. Злоупотреба Божјег – то је ђаво, и сав ђаволизам свих светова, па и човечанског. Власт је од Бога; и док се држи у Богу и под Богом и са Богом – она је благословена. Чим напусти Бога, она постаје насиље, и тиме преноси себе под власт противбога – ђавола.

Такво је еванђелско, апостолско, светомученичко, светоотачко, православно учење о природи и вредности власти. Такво је свето и непогрешиво учење Православне Цркве Христове о томе, такво од почетка до сада, и од сада па кроза све векове векова. Сведоци тога? – Сви Свети Апостоли, сви Свети Оци, сви Свети Мученици. Нарочито Свети Мученици, почевши од Светог првомученика Стефана, па све до нашег Светог ђакона Авакума и осталих Светих Мученика данашњих. Сви су они страдали за Господа Христа, махом, од царева и краљева и поглавара; речју: од богоборачких власти овога света. А тих Светих Исповедника је не само на хиљаде него на милионе. Сви су они свети и бесмртни сведоци Богочовечанске Истине: хришћани су дужни противити се безбожним и противбожјим наредбама царева, поглавара, властодржаца овога света, па ма где они били и ма ко били. Сваки Свети Мученик, сваки Свети Исповедник вере Христове живо је оваплоћење и бесмртно оличење пресветог Свееванђеља Православне Цркве: „Богу се већма покоравати него људима— . Сваки се од њих свом душом, свим срцем, свом снагом, свим умом држао тог божанског Свееванђеља. И зато су сви они и били мучени, злостављани и убијани од богоборачких властодржаца кроз векове.

ЕВО ИЗВЕТАН БРОЈ од тих безбројних светих и бесмртних сведока:

1) Свети Мученик Гликерије, презвитер (+ 303. год.), говорио је цару Максимијану у Никомидијском храму, препуном хришћана, које цар хоће да спали заједно са храмом – што је и учинио – ако се не одрекну Христа: „Царе, ми нити желимо дарове које нам обећаваш, нити се бојимо твојих претњи; јер све што је у свету за нас је као сан, а сматрамо за казну и губитак не претрпети најљуће муке за Христа ... Не бојимо се ми ни најмање твога гоњења, јер имамо оружје од Небеског Цара; Његовим оружјем ми се наоружавамо, и Његовим оружјеносцима ми смо ограђени, као што си ти сада ограђен својим оружјеносцима. И чврсто се надамо да ћемо ми, борећи се с тобом, однети чудесну победу: јер ми бијени надвлађујемо, и падајући побеђујемо— .

2) Свети Мученик Јаков Персијанац (+ 421. год.) и цар Издигерд. Цар Мученику: „Знај, осуђујем те на смрт. Али те нећу погубити мачем, да не умреш одмах, него ћу те дуго мучити мукама, да горком смрћу умреш— . – Свети Јаков одговара: „Царе, чини одмах то што се хвалиш да ћеш чинити. Јер знај: мене неће уплашити твоје речи, које су што и ветар који дува на камен; нити ће ме твоја претња застрашити; ја се не бојим смрти, знајући да времена смрт није смрт већ сан: јер ће при страшном доласку Христа мог сви људи устати из гробова као из сна- (васкрснути).

3) Свети Мученик Тивуртије (+ 230. год.) царском епарху у Риму Фавијану: „Претиш нам мукама. Али, зар је нама хришћанима страшно страдати за Бога нашег? Претиш мачем? Та он ће нас од тамнице тела ослободити, и ми ћемо небеску слободу добити. Претиш огњем? Но ми угасисмо велики пламен похоте у телу нашем, па зар да се овога огња бојимо? Претиш прогонством? Али, Бог наш је свуда, и ма где се налазиш са нашим Богом, тамо је и место наше—.

4) Свети Мученик Мина (+ 304. год.) и царски доглавник Ермоген, мучитељ хришћана. – Ермоген захтева од светог Мине да извршује царска наређења; Свети Мина одговара: „Света је ствар поштовати царе, због власти и поретка. Али кад цареви неправилно и непобожно поштују Бога, који је врховна власт, нити Му указују дужно поштовање, онда њих не треба поштовати—.

5) Царски намесник Агрипин упозорава Светог Мученика Платона (+ 306. год.) и прети му да испуни царева наређења. А свети Платон му одговара: „Ја знам наредбе Бога мог, и поступама како ми наређују Његове свете и животворне заповести—.

6) Свети Мученици: епископ Акепсим, презвитер Јосиф и ђакон Аитал (пострадали око 376. год.), и њихов мучитељ кнез персијских мага. Мученицима које муче кнез говори: „Не противите се царевој вољи— . – А они му одговарају: „Сваки који испуњује вољу безаконог цара вашег, противи се Богу—.

7) Свети Мученик Трофим (+ око 300. год.) и судија Атик. Царски намесник. Судија Атик пита Мученика: „Јеси ли читао царске наредбе односно хришћана?— – Светитељ одговара: „Прочитао сам. Но шта су оне за нас? Између вере и демонске заблуде постоји таква разлика, као између дана и ноћи—.

8) Свети Преподобномученик Андреј Критски (+ 767. год.) одговара цару Константину Копрониму: „Не дај Боже, да се ја одрекнем Христа мог ... Ти царе, боље је да се бавиш војним стварима и да управљаш народом, него да Христа и слуге Његове гониш—.

9) Света Великомученица Ефимија и са њом четрдесет осам Мученика (+ 304. год.) и царски намесник Приск. – Приск их пита: „Ви ли се противите наређењу царевом и нашем, ниподаштавајући приношење жртава великоме богу Ареју? – Мученици одговорише: „Царевом или твом наређењу, царски намесниче, треба се повињавати, ако оно није противно Небеском Богу; а ако је противно Богу, онда му се не само не треба повињавати, него му се ваља супротити. Када бисте нам наредили оно у чему смо ми дужни покоравати се властима, ми бисмо онда дали ћесарево ћесару (Мт. 22, 21). Али пошто је ваше наређење богопротивно и богомрско, јер ви наређујете: поштовати твар више него Творца, поклонити се и принети жртву демону а не Богу Вишњем – то ми ово наређење ваше никада нећемо послушати, јер смо истински поклоници Бога Истинога који на небесима живи –.

10) Света Мученица Нимфодора, и њене свете сестре Минодора и Митродора (пострадале око 305-311. год.), говоре њиховом мучитељу кнезу Фронтону, велможи цара Максимијана: „Зар ти мислиш да нас уплашиш мучењима и љутим ранама? Сабери овде из целе васељене справе за мучење, мачеве, колце, гвоздене нокте; сазови све мучитеље из целог света; споји све врсте мучења и сручи их на слабо тело наше, па ћеш видети да ће се пре сва та оруђа поломити, и свима мучитељима руке уморити, и све врсте мучења исцрпсти, него што ћемо се ми одрећи Христа нашег, за кога ће нам горке муке бити слатким рајем, а времена смрти вечним животом –.

11) Свети Свештеномученик Филип, епископ (+ 304. год.), одговара царском намеснику Јустину: „Ја сам хришћанин, и немогу извршити то што ти захтеваш; ти ме можеш мучити, али ме не можеш победити –.

После седам месеци исти намесник пита истог Светитеља: „Зашто се ти тако неразумно противиш царевом вољи? – а он му одговара: „Не поступај ја неразумно, него испуњујем вољу Бога, Творца и Судије свију. Свето Писмо каже: „Подајте Богу Божје и цару царско –. То ја и испуњујем. Правичним наредбама царева ја сам се увек покораво –.

12) Смејући се кнезу мучитељу и мукама којима га он мучи, Свети Мученик Калиник (+ 250. год.) му громко довикује: „Претио си ми великим мукама, а налажеш на мене веома мале. Задај ми веће ране, нанеси ми најљуће мучење: јер се ја ни огња не бојим ни мача не плашим, и смејем се смрти, чекајући да од Господа мог добијем живот вечни—.

13) Свети Великомученик Пантелејмон (+ 305. год.) одговара цару Максимијану који га љуто мучи: „Царе, који год умреше за Христа, нису погинули него су се обрели у вечном животу ... Ја сматрам да је мени губитак не умрети за Христа, а добитак – умрети за Њега—.

14) Свете Мученице, монахиње девственице (око 305. год), одговарају архимагу који их мучи: „Ми се клањамо Господу нашем Исусу Христу, а царева наређења не слушамо; чини с нама што хоћеш—.

15) Свети Свештеномученик Антипа, епископ Пергамски (ученик Св. Ап. Јована Богослова, пострадао крајем 1. века), одговара царевом војводи: „Војводо, знај ово: хришћанин сам, и зато се безумном и безбожном наређењу царевом нећу покорити—.

16) Царски намесник Евпсихије пита Светог Мученика Теодула (око 300. год): „Не знаш ли да је праведно послушати наређење царева који владају васељеном?— – Свети Теодул одговара: „Ваистину је праведно и побожно послушати и на делу испунити оно што наређује Господар неба и земље, а наређења привремених царева добро је послушати ако су праведна и непротивна небеском Творцу; ако су пак неправедна, онда их ни у ком случају не треба послушати—.

17) Севастијан, војвода римског цара Антонина, саопштава Светом Мученику Виктору, војнику (око 150. год): „Добисмо од цара наређење којим наређује да ви хришћани принесете жртве нашим боговима; ко не послуша, ставити га на тешке муке— . –Свети Виктор одговара: „То безбожно наређење смртнога цара ја послушати нећу, нити ћу извршити вољу његову, јер имам Бесмртнога Цара и Спаса мога Исуса, Његово је Царство бесконачно, и који твори вољу Његову

добиће живот вечни; а смртног цара вашег и царство је привремено, и који творе безбожну вољу његову погинуће занавек—.

18) Света Мученица Јулијана (око 275. год.) одговара цару Аврелијану: „Ја се ни мучења твојих не бојим, нити марим од твојих претњи. Јер на небу постоји Бог, који нас може избавити из твојих безбожничких руку. Сва мучења којим располажеш наложи на мене, да би по томе познао помоћ Господа мог Исуса Христа—.

19) Свет Мученик Кодрат Никомидијски (+ 250. год.) и царски намесник Переније. – Переније наређује Светом Кодрату: „Покори се законима царским а не Христовим!— – Светитељ одговара: „Покоравам се законима Небеског Цара, а не безумном наређењу људи који не знају Бога—.

20) Свети Свештеномученик Власије, епископ Севестијски (4-316. год.), говори царском игемону Агриколају: „Ја се не бојим твојих претњи; мучи ме како хоћеш. Ево, за Христа мога предајем теби тело моје, а Бог има власти над душом мојом—.

21) Војвода Неронов, Свети Мученик Виктор (око 64. год), говори кнезу Нероновом Севестијану: „Ја ћу чинити вољу Небеског и Бесмртног Цара Христа, а за наредбу земаљског цара Нерона да гоним хришћане, нећу ни да чујем—.

22) Свети Свештеномученик Климент Анкирски, епископ (+312. год), говори царском намеснику Домицијану: „Царски намесниче, ваше поклоне сматрамо за штету, ваша одликовања – за срамоту, и велики положај – за заробљеничку раду; а ружења, претње, муке сматрамо за насладу и утеху, па штавише – помоћу њих се сједињујемо с Богом. Знајући то, не надај се да ћеш нас ичим одвратити од вере. То нећеш постићи ни обећавајући одликовања и поклоне, ни претећи мукама—.

23) Царском епарху Аквилину, који мучи Светог Трифуна (+ 250. год.) и предлаже му да се поклони царевом кипу, Свети Мученик каже: „Ја самог цара презрех, и безумне наредбе његове поплувах, зар да се бездахном кипу његовом поклоним?—

24) Царском намеснику Кинтијану, који Светој Мученици Агатији (+ 302. год.) у тамници обећава слободу, она вели: „Нама је слобода – служити Христу – . Затим на суду, исти намесник тражи од ње да се покори царевом наређењу, а она му одговара на то: „Све су речи твоје ништавне, и наређење твога цара неправедно; оно и сам ваздух скрнави – .

25) Епарху цара Трајана Тертилу Свети Апостол Онисим (+ у 1. веку) каже: „Сва мучења на која ме будеш стављао, неће ме моћи устрашити, макар и најстраховитија, јер утешаван очекивањем будућих блага и укрепљаван силом Христа мога, ја ћу их лако поднети – .

26) Светим Мученицима: Евтропију, Клеонику и Василиску (+ 308. год), јавља се Господ и вели им: „Када вас мучаху ја тамо стајох крај вас, посматрајући ваше трпљење. И пошто почетак мучења јуначки поднете, ја ћу вам бити помоћник док не завршите подвиг свој. Имена ваша биће записана у књигу живота – .

27) Свети Преподобномученик Конон (+ око 275. год.) каже војводи цара Аврелијана Дометијану: „Умрети за Христа није смрт него обретање вечнога живота – .

28) Свети Свештеномученик Зиновије, епископ (+ око 303. год), говори Лицију, царском намеснику Диоклецијановом: „Живот временски без Христа, није живот но смрт; а смрт Христа ради није смрт но живот бесмртни – .

29) Од Светог Великомученика Теодора Тирона (+ 306. год.) царски намесник Публије захтева да изврши царско богопротивно наређење и прети му, а он одговара: „Не бојим се ни тебе ни твојих мучења, макар била и најстрашнија. Хајде, чини шта хоћеш. Јер очекивање будућих блага, која су у Бога мог, саветује ми да будем храбар због наде на та блага и због венца исплетеног ми од Бога ... Муке које ми ти задајеш, нису за мене муке. Јер је крај мене Господ мој и Цар Исус Христос, који ме избавља од твојих мучења. Но ти Њега не видиш, пошто су ти очи ума слепе – .

30) Свети Свештеночученик Садок, епископ Персијски (+ око 343. год), и цар Сапор. Свети Садок и са њим сто двадесет осам Мученика, приморавани и мучени да испуне богопротивну заповест цареву, то неће да учине. И Свети Садок говори: „Ми смо хришћани, и клањамо се јединоме Богу, Творцу неба и земље; и Њему служимо свом душом и свом снагом својом; а сунцу које је Он створио, не клањамо се, нити обожавамо огањ, јер их је Бог створио да служе људима. Зато нећемо послушати цареву наредбу о томе, и нећемо да будемо отступници од Бога нашег. Не бојимо се смрти, која нас из овог привременог и сујетног живота преводи у живот вечни. Стога не одлажите ни за тренутак, него нас одмах поубијајте! Немојте штедети крв нашу, која ће се лити пред вашим очима! –

Тада сам цар говори Мученицима: „Ако наредбу моју не послушате, и не испуните вољу моју, онда је ево настао страшни час ваше погибије– . – На то Свети Мученици као једним устима одговорише: „Нећемо ми погинути због нашег Бога, нити ћемо умрети у Христу Његовом, јер нас Он оживљује блаженим и вечним животом, и даје нам у наслеђе и одмор бесмртно царство. Хајде, предај нас брзо смрти, јер смо свим срцем готови да умремо за Бога нашег, али се сунцу и огњу нећемо поклонити, нити послушати безбожне наредбе царске, које су пуне смрти и погибли– .

31) Цару Антонину Пију и Римском сенату Свети Мученик Јустин философ (+ 157. год.), први философ који је постао хришћанин, пише у својој знаменитој Апологији и ово: „Ви нас можете убијати, али нам не можете нашкодити– .

32) Царским изасланицима – великашима, и међу њима епископу Теодосију, Св. Максим Исповедник, игуман (+ 662. год.), изјављује: „Радо пристајем на све што ми цар нареди, ако то није противно Богу и не штоди вечном спасењу душе– .

33) Свети Теодор Студит, игуман (упокојио се 826. год.), говори цару Лаву Јерменину: „Бог даде Цркви једне апостоле, а једне пророке, а једне еванђелисте, а једне пастире и учитеље, на усавршење светих- (Еф. 4,11 -12). Апостол није рекао: и царева. Теби је, царе, поверено да управљаш световним пословима, градским делима и војном силом. О томе се ти старај, а црквене послове остави пастирима и учитељима, како то Апостол учи. Ако не, онда знај, ми нећемо послушати учење

супротно нашој Православној вери, макар га донео анђео с неба, а камоли да послушамо тебе земљаног, трошног човека—.

Исти Свети Теодор Студит говори истоме цару у царској палати пред великашима и епископима: „Царе, схвати и добро чуј: није твоје да црквена правила претресаш и испитујеш; твојој власти припада да световне ствари расправљаш и њима управљаш, а црквени послови припадају епископима и учитељима црквеним; теби пак је наређено да им следујеш и да им се покораваш. Тако је Свети Апостол рекао: „Бог постави у Цркви прво апостоле, друго пророке, треће учитеље— (1 Кор. 12, 29), а не царе. И на другим местима Свето Писмо наређује да црквеним пословима управљају црквени учитељи, а не цареви—.

34) Цар Лав V Јерменин, гонитељ Цркве Православне, шаље изасланике Светом Теофану Сигријану, Исповеднику (+ 818. год), и преко њих тражи од њега обећањима и претњама да стане уз њега, цара иконоборца. Свети Исповедник одговара: „Зашто ме цар плаши претњом, као мало дете прутом? Нека спреми за мене свакојаке муке, нека распали огањ, и ја ћу, иако, као што видите, не могу сам да идем, ипак скочити у огањ за Православље—.

Исти Свети Исповедник пише из тамнице цару: „Твоје је, царе, да ратујеш против иноплеменика. Црквене пак догмате и законе треба да разматрају Свети Оци а не цареви—.

35) Свети Михаил Исповедник, епископ Синадски (+ 818. год.), говори цару Лаву V Јерменину: „Ја поштујем свете иконе Спаситеља мог Исуса Христа и Пречисте Дјеве, Матере Његове и клањам им се, а твоје наређење презирем и ништа не сматрам—.

36) Неустрашиви исповедник Истине, учитељ васељене, Свети Јован Златоуст (+407. год.) говори изасланицима царице Евдоксије: „Нека се љути царица колико хоће, но ја нећу престати да говорим истину. Јер боље ми је да разгневлујем људе него Бога; и кад бих људима угађао, ја не бих био слуга Христов—.

37) Сунчани стуб Цркве Православне, Свети Василије Велики (+ 379. год.), говори царском намеснику Модесту, који му прети: „Да ли ћеш ми узети имање? Тиме нећеш ни себе обогатити, ни мене осиромашити. Мислим да ти нису потребне ове моје вете хаљине и нешто књига, које сачињавају сво моје богатство. Прогонства се не плашим, јер је сва земља Божја. На муке и не гледам, јер ће ме одвести жељеном крају, и тиме ћеш ми учинити добро, јер ћеш ме брже послати Богу моме—.

Модест на то рече: „Нико ми није тако смело говорио—. Светитељ одговори: „Јер ти се није десило да разговараш са епископом. Ми у свему осталоме понашамо се смирено и кротко, али када неко хоће да нам узме Бога и правду Његову, ми тада не гледамо ни на кога—.

Најзад Модест рече: „Размисли до сутра, јер ћу те предати на погубљење—. – Свети Василије одговори: „Ја ћу и сутра бити исти, но желим да и ти останеш при својој речи—.

38) Богозрачно сунце Православне Истине, херувимски ревнитељ Православне вере, пресвето око Цркве Православне, Свети Симеон Нови Богослов, игуман (преминуо 1020. год.), говори у очи своје надлежном епископу, патријарху Цариградском, који га је послао у прогонство и који га гони подмукло и лукаво: „Пристани да нас учиш сагласно Светоме Писму, следећи ранијим Светим Оцима, и ми ћемо те примити као равног Апостолима, и бићемо ти земља, и прах под твојим светим ногама; и да будемо гажени тобом, сматраћемо то за посвећење, за хиротонију. И не само то него ћемо твоја наређења испуњавати до смрти. Али, ако ти нећеш да нас учиш тако како би нас побудио да се покораво твојим наредбама, ... у том случају ми не можемо ништа друго рећи до оно што и ученици Христови: „Већма се треба покоравати Богу него људима- (Д. Ап. 5,29).

+ + +

Такав је став, такав пут, таква истина Православне Цркве Христове од Светих Апостола до данас, и од данас па све до завршетка света земаљског. На рачун тог става, тог пута, те истине, не смеју се правити ни уступци, ни компромиси, ни отступања. И то ни од кога, па ни од самог Васељенског Сабора, ако би се састао.

II

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА У КОМУНИСТИЧКОЈ ЈУГОСЛАВИЈИ

По први пут у својој историји Српска Православна Црква се налази под политичком влашћу начелних безбожника, начелних богобораца, начелних противника вере уопште, а посебно Хришћанства као таквог. И ето пуних петнаест година безбожнички комунистички режим плански и систематски води рат на разне начине против Српске Православне Цркве. Са крајњим идеолошким циљем: да је потпуно уништи. Сведочанства су о томе многобројна, чињенична и очигледна. И увек језиво потресна. Чињенице су најдостовернији сведоци, за све који имају очи и хоће да виде, и за све који имају уши и хоће да чују. А тих чињеница – сведока је безброј. Доста је указати на неке од тог „легиона – чињеница, да се одмах осети и види, какво је небо и поднебље, каква земља и подземље за Српску Православну Цркву под комунистичком богоборачком влашћу.

ЕВО НЕКОЛИКО ТИХ ЧИЊЕНИЦА – СВЕДОКА

1) ШКОЛА. Од најниже до највише: систематско обезбожење ученика. То је у сржи школства (под комунизмом). Посредно и непосредно води се плански рат против Христа и Цркве. Програмом прописано и законом озакоњено богоборачко и христорачко безбоштво. Диктатура безбожништва је у пуном залету, разрађена и смишљена. При томе сва средства допуштена, сва у пуној употреби за достигнуће циља. Поворке и поворке гнусних измишљотина и лажи о Господу Христу, све у одори „научности – . Какво језиво гоњење Христа из душа дечице и омладине! Какви прогони свих знакова и ознака вере: крстића, иконица, одлажења у цркву, причешћивања, поста! каква ругања, исмевања, погрде о Цркви, о свештенству, о вери! какво кажњавање дечице због декламовања о Светом Сави у цркви! каква хајка на све што је Христово, еванђелско, светосавско! Једном речју: диктатура безбожништва влада школом.

2) ПРОСВЕТА од врха до дна, сва је не само без Христа него обавезно и против Христа, против Бога, против Цркве. Обезбожити просвету, то је циљ свеколике просветне делатности комунистичке. И на томе свим средствима ради диктатура безбожништва. Особито путем јавних предавања и штампе. Основни догмати комунистичко-безбожничке просвете јесте вулгарна парола: „Вера је опијум за

народ – , отров за народ! Зато се борити без предах са сваком вером, нарочито са хришћанском, пошто је њеним опијумом највише људи опијено.

3) ВОЈСКА. И ту је главни предмет: борба против Бога, вере, Цркве. Диктатура безбожништва упорно ради на томе: да сваког војника преваспита у ратника против Бога, против Господа Христа. Ту су и средства сировија и суровија. Не може бити ни речи о правима војника – хришћанина: да похађају цркву, да се причешћују, да посте, да славе, да имају Свето Писмо, крстић, побожне књиге, иконице, или коју другу ознаку вере своје хришћанске.

4) ПРОСВЕТНИ РАДНИЦИ. Били у партији или не, свима је забрањено манифестовати своју веру: они не смеју одлазити у цркву; не смеју се причешћивати, не смеју славити Славу; не смеју празновати празнике; не смеју крштавати децу; не смеју се венчавати у цркви; не смеју бити кумови; не смеју улазити у цркву приликом опела својих сродника, пријатеља; не смеју присуствовати на парастосу у цркви. Једном речју: лишени су свих права која као хришћани морају имати. Диктатура безбожништва ту нема очију.

5) ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ. И њима, скоро свима, онемогућује се држати се своје вере. Ту се употребљавају тајне и јавне претње, казне, непријатности, притисци, застрашивања, а каткад премештај, па и отпуштање из службе.

6) УОПШТЕ ГРАЂАНИ ОВЕ ЗЕМЉЕ. Христорачка диктатура безбожништва мрко гледа и на оне грађане који, иако нису „у радном односу- са државом, но манифестују своја верска осећања и убеђења. Као средство борбе ту се највише употребљава: задиркивање, исмевање, потсмевање, па и претње, ако дотична личност има кога из куће „у радном односу- са државом.

7) ДРЖАВНА ВЕРА. Када се све ове чињенице саберу у један збир, онда тај збир, ма с које стране посматран, сваку нормалну људску памет наводи неминовно на овакав закључак: у комунистичкој Југославији безбожништво је уствари државна вера, коју диктатура безбожништва на све могуће начине намеће грађанима ове земље.

8) РЕНЕСАНС НЕЗНАБОЖАЧКОГ ИДОЛОПОКЛОНСТВА. Измишљено је ново врховно божанство, нови врховни идол: држава (комунистичка). Диктатура безбожништва захтева да се томе идолу принесе на жртву све: и савест, и вера, и памет, и тело, и све видљиво и невидљиво. Нови врховни идол, Нови врховни бог, нови Зевс окружен је новим боговима, новим идолима. То су: позитивистичка „наука- материјалистичка философија, комунистичка етика, анархистичка естетика, „соцреалистичка- књижевност, и ... остали са њима. Тим новим идолима има се клањати сваки, и приносити им на жртву себе и све своје.

Шта је то? – Повампирено идолопоклонство, повампирено незнабожачко многобоштво, повампирени фетишизам. Уместо једног и јединог истинитог Бога и Господа Исуса Христа – пуно је самозваних богова и богчића, идола и идолчића. Труде се да буду безбожници, а уствари су многобошци, идолопоклоници. Непрестано се измишљају нови идоли, проглашавају за богове, и уносе у нови пантеон уз бучни ритуалистички церемонијал. А диктатура безбожништва труди се на све могуће начине да свакога наговори или намора да се поклони новим боговима и принесе им жртву, да подржава „култ личности— . Кроза све то збива се ово: повампирење незнабожачко-многобожачког живота: повампирење незнабожачког начина мишљења, незнабожачког начина схватања, незнабожачког начина делања, незнабожачког начина живљења. И тако сам живот тече: „у богомрским незнабоштвима- (1 Петр. 4, 3).

ПОСТЕПЕНО ЛИКВИДИРАЊЕ ЦРКВЕ

Све у свему: крајњи циљ, свециљ диктатуре безбожништва јесте потпуна ликвидација Цркве. И на томе се ради плански, систематски: постепено се разара Црква изнутра и споља, идеолошки и организационо; употребљавају се сва средства: знана и незнана, јавна и тајна, префињена и грубијанска, салонска и тиранска, цинична и фарисејска, диоклецијановска и пилатовска, нероновска и јудинска. И све је то вешто измешано, али уствари отров до отрова, само у сахаринским обландима. Диктатура безбожништва кроз све то лишава Цркву њени основних права. И сваки се хришћанин у чуду пита: Јесмо ли ми православни хришћани пуноправни грађани ове земље? Уставом је „зајамчена слобода савести и вере— , исто тако и Законом о правном положају верских заједница; а где је та слобода за нас православне? Слобода је дати могућности да се права остваре. Без тога, слобода је скаска, слобода је бајка, слобода је сува апстракција и злочиначка утопија.

1) ЦРКВЕНА ПРОСВЕТА. У самој ствари: црквена просвета не постоји, јер је готово потпуно онемогућена од диктатуре безбожништва. Против Цркве и вере пишу се одвратне, увек памфлетске, бљувотине и бестидне измишљотине, али се Цркви не допушта да се брани ни путем штампе, ни путем јавних предавања, ни путем слободне дискусије. Па, авај! ни са црквене проповедаонице! Нападају нас са свих страна, али нам не дају да се бранимо. Браниш ли се, одмах си политички „непријатељ- државе, народа, слободе, братства, јединства ...

У погледу штампања црквених књига, враћени смо у Средњи век, у доба пре појаве штампарије. Што нам треба – преписујемо. Црквена пак књижевност у ширем смислу не постоји. Цензура је ту непоштедна. Допусти се по нешто најобичније и најелементарније; и то са пропагандним циљем: да се не би рекло, да је црквена књижевност потпуно забрањена.

2) БОГОСЛОВИЈЕ. Постоје само две. Једва животаре. У многоме просјачке школе. Ученици њихови лишени су свих права, која поседују ученици свих осталих школа, од најнижих до највиших. На богослове се у војсци врше сваковрсни притисци, недостојна приморавања, недолична злостављања, да би их одвратили од ступања у свештенички чин.

3) БОГОСЛОВСКИ ФАКУЛТЕТ – „Плач, нарицање и јаук –. Ту је диктатура безбожништва безочно наметнула свој вето при избору наставника, ма да је Уставом Црква одвојена од Државе. Зато има тамо „наших- и „ваших-. Ко су „наши – а ко „ваши –? То ваљда знају: онај на врху црквене осматрачнице, и они са куле богоборачке диктатуре.

4) ВЕРСКА НАСТАВА. „Верска настава (катихизација) у црквама, храмовима односно у другим просторијама које су за то одређене, слободна је – тако гласи члан 4 Закона о правном положају верских заједница. Тако гласи за пропагандни извоз у иностранство, док уствари верска настава је онемогућена широм наше земље од стране христоворачке диктатуре безбожништва. Употребљавају се сва средства застрашивања и родитеља и ђака, да ђаци не похађају верску наставу.

5) ЦРКВЕНИ ХОРОВИ – где су? А било их је пре рата у целој земљи. Све је то диктатура безбожништва растурила на разне начине. Сада их нешто има у Београду, ради странаца највише. И још по неки хорчић, можда, у којој вароши унутрашњости.

6) МАНАСТИРИ – вековни чувари Српскога народа, свете осматрачнице српске савести, живе светиње народне вере, неоспориве тапије Српске земље. Шта је са њима? Диктатура безбожничка их постепено претвара у „културне споменике- и у музеје мртвих старина. А то значи: претвара их у мртвачнице, у гробнице. „Културни споменици? – – надгробни споменици. Какав цинизам, при још живом Српском народу, при још живој српској православној вери и Цркви!

Да се разумемо: за православне Србе, манастири су живи храмови Живоме Богу, свети домови молитве, свети сузарници наши, свете ризнице молитава и уздаха и вапаја и кликтања наших кроз векове и векове. А када диктатура безбожничка те свете домове молитве претвара у музеје, она их претвара у разбојничке пећине. Јер дом молитве, лишен молитве, постаје пећина разбојничка, по речима Свеистинога (Мт. 21, 13). О, каква трагедија Српског народа: улазиш у свете Сопоћане и плаћаш четрдесет динара, музејску улазницу! Јер Сопоћани су већ музеј; и тамо нема светих богослужења. Но авај! авај! авај! и још безброј пута: авај! улазиш у свету лавру Студеницу, и плаћаш музејску улазницу! „Ој, кукавно Српство угашено! –

Монасима се све више и више онемогућава опстанак по манастирима. Порезе су баснословне. Манастирске ђаке-послушнике диктатура безбожничка извлачи из манастира на разне начине: обећањима, претњама, одвођењем у друге школе, на занате, притиском на родитеље.

7) СВЕШТЕНИЧКО УДРУЖЕЊЕ. Просто напросто: агентура Удбе. Скупове, ручкове, путовања, банкете, странствовања плаћа диктатура безбожништва. И лист Удружења „Весник- такође. Сто насто од учлањених свештеника ступило у Удружење под притиском Удбе, осим клике плаћеника на челу: свештеника комуниста. Ово Удружење је скроз наскроз противдогматско и противканонско, противеванђелско и противцрквено: наказа, апокалиптичко чудовиште прерушено у „социјалног– анђела. А његов лист „Весник– није друго до „еванђеље–маскираног Сатане; чаша отрова, преливена танком павлаком лажнога меда. –

Ово Удружење и по бићу и по делатности не припада Цркви, јер самим својим постојањем ради против Цркве, срамоти Цркву и разорава Цркву. Уколико ово Удружење самозвано дела у име Цркве, оно то чини само као комунистички тројански коњ у Цркви.

8) СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ СВЕШТЕНИКА. – То је наркоза коју оператори безбожничке диктатуре с предумишљајем дају пацијенту, да би му обезосећајили и савест и душу, док га операциони нож безбожништва и црквоборства не умори. Под наркозом „социјално осигурања – лакше ће се, безболно ће се извршити операција на жртви, осуђеној на смрт од стране оператора. Социјално осигурање – сладуњава, но предсмртна инјекција тајног отрова, која се даје жртви, осуђеној на смрт од стране диктатуре безбожништва. И још: наркоза – да жртва не би била свесна своје погибљи под компликованом операционом инструментацијом вештих хирурга безбожја.

9) ИЗБОР ПАТРИЈАРХА. Диктатура безбожништва је до сада бирала два патријарха ... И тако цинично погазила света права Цркве, а преко њих и свете догмате.

10) „МАКЕДОНСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА – . – Овако катастрофално неправославним и судбоносно кобним решењем питања Македонске православне цркве – Свети Сава је поново спаљен. А са тим: спаљени и сви свети догмати, и сви свети канони Православне Цркве Христове. Зато такозвана Македонска православна црква – у самом њеном поступку је њен нестанак ...

11) РАСКОЛ У СРПСКОЈ ЦРКВИ.*[1] – Смрт и пакао иду за овим Расколом, и халапљиво прождиру српске душе. О, да гозбе демонске, гозбе антихристовске! по први пут приређене у хиљадугодишњој историји Српскога народа. Приредили је комунистички богоборци са својим сарадницима, цинично погазивши свете догмате и свете каноне Православне Цркве. О, греха, који се, по светим речима Светог Златоуста, ни мученичком крвљу опрати не може! Кроз овај Раскол натуткане су на Српски народ све апокалиптичке христорборске звери. „Поцрне сунце и небо – над кукавним народом Српским. О, да невиђеног покоља српских душа, нарочито у Америци где се због овог Раскола Срби: и свађају, и бију, а често и крв поливају.

ГОЊЕЊЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Ако ове чињенице, и безброј других око њих и иза њих, саберете у питање: шта је то? Одговор може бити један, само један: То је гоњење Цркве, каквог није било од дана Светих Апостола до данас. Уствари, то је непрекидан петнаестогодишњи рат против Српске Православне Цркве, који се води свима средствима на свима попрштима живота, води и отворено и тајно, и подмукло и јавно. Циљ тог рата је антихришћански и антихристовски: уништење Цркве. То је очигледно и за слепце, само ако су непристрасни.

Потпуно истребити Хришћанство – био је циљ Диоклецијановог гоњења, најсвирепијег и најорганизованијег у првим вековима Хришћанства. То је циљ и христорачког комунизма у нас. У сваком комунисту се таји по један Диоклецијан, каткад и Нерон. Невидљиви, но свудаприсутни Диоклецијан је ту, око тебе, близу тебе, прикривен, притајен. Отуда у нас – робовање страху: страхом претварати људе у безвољне робове, и авај! у безвољне роботе, који не смеју да знају за Бога, нити да служе Богу. Колико мудрости и човекољубља у Повељи Уједињених нација, која тражи за људе „слободу од страха – .

Из страха од христорачког многи се у нас кришом крштавају, и венчавају, и причешћују, и славе, и остале свете тајне своје вере кришом обављају, као у време Декија и Диоклецијана. Многи кришом одлазе у далеке цркве, као некада у катакомбе. Да, да, наше катакомбно доба у двадесетом веку, веку атомске културе и прашумске етике!

За ових петнаест година диктатуре безбожништва извршен је највећи покољ српских душа од како је Српски народ закорачио у историју. Школа кланица српских душа; војска – кланица српских душа; свако надлештво – кланица српских душа; свака општина – исто; сва земља широм – огромна кланица српских душа. Да, огромна кланица: јер се безобзирно убијају и газе све светиње српске православне душе, и уништавају све вредности њене. И тај покољ, из дана у дан је све јачи, све безобзирнији, све језивији ... Цела земља је претворена у страшни диоклецијановски амфитеатар, на коме се немилосрдно гоне и прогоне, муче и убијају душе због вере православне. Забрањује се православним људима да се крштавају, да се венчавају, да се причешћују, да цркву похађају – зар то није покољ душа? Забрањује се Србину Славу славити зар то није диоклецијановско

мучилиште за душе српске? Забрањују се литије, забрањује се обнављање храмова – зар то није покољ душа? Од око 300 храмова, порушених за време рата у бившој „Независној држави Хрватској–, обновљено је само неколико, и то на једвите јаде добијено одобрење од богоборачких власти. А шта је са толиким храмовима на Косову и Метохији и у Црној Гори? О, да потресно језива покоља православних душа на Косову и у постојбини Владике Његоша!

Ниједан службеник не сме слободно да манифестује, да изрази своја верска осећања и убеђења. Јер због тога – служба је увек у опасности. Шта је то? Диоклецијан из оног света препушта првенство у гоњењу хришћана данашњим безбожницима комунистима. Гле, чим осуђеник прекорачи праг робијашнице, аутоматски губи сва своја хришћанска права, као да је престао бити људско биће: он се не може ни причестити, ни исповедити, ни постити, ни, ако умре, опојати. Шта је то, шта, шта, шта, ако не беспримерни покољ српских душа?

За православног Србина под диктатуром безбожничког комунистичког, сви су дани претворени у Велики Петак: јер се врши стално ругање Христу, стално исмевање, плување, распињање Христа. То смишљено и плански чини сваки Христоборац и Христоубица. А за њима каскају извесне Христоиздајнице и Христоубице у мантијама: Јуде. И сарађују им! На чему? – На плувању Христа, на мучењу Христа, на распињању Христа, на убијању, на стављању трнових, безброј трнових венаца, на ту предивну Божанску Главу, која више вреди него сви светови скупа, него све васионе скупа, све, све, све, и оне видљиве и оне невидљиве!

Ужарена Вавилонска пећ – ето то је безбожнички комунистички режим за Српску Православну Цркву. У овој новој Вавилонској пећи неће изгорети једино људи јаке вере, светосавске вере. Даноноћно ходимо посред огња. Што смо јоште живи – дело је милости Божје и силе Божје. А око нас вихор и озакоњена у безбожничкој просвети најгнуснија лаж земаљскога света: „Христос је мит–, „Христос није постојао–, „Христос је обмана–. – То је просветни програм. И зар то признати, и зар са тим сарађивати, и сматрати себе хришћанином? Не! Ево ми изјављујемо и објављујемо: То је најбеднија и најбестиднија и најгаднија хула, коју су људска уста могла изрећи против најсавршенијег и најчаробнијег и најчовекољубивијег Бића Људског под небом, које је корачало овом краставом звездом што се земља зове. И ми свим срцем, свом душом, свим умом, свом снагом стојимо уз Њега, за Њега, и иза Њега, по цену свих смрти које на нас могу натуткати сви богоборци и Христоборци овога света, а не само они земље наше.

Диктатура Христорачких безбожника и Христоиздајничких Јуда – ето наше тужне, наше мученичке стварности и мученичког живота. Диктатура Јуде! Има ли ишта одвратније од тога за Цркву Христову, и за човека Хришћанина?...

Најелементарнија и најрудиментарнија логика показује и доказује: да је потпуно нелогична и противлогична сарадња између отворених безбожника, заклетих Христорача и Православне Цркве Христове. Оне који хоће такву сарадњу, или раде на њој, или – *horribile dictu* – чак и приморавају на њу, питамо заједно са Светим Апостолом: „Какву заједницу има правда с безакоњем? какву везу има светлост са тамом? Како се слаже Христос с Велијаром? – (2Кор. 6, 14–15). Не чујете ли Христоносног Апостола који грми: „Ако ми, или анђео с неба, јави вам Еванђеље другчије него што вам јависмо, проклет да буде! – (Гал. 3, 8). Зар сте под тутњавом диктатуре безбожништва потпуно оглувели за Христову божанску истину и заповест: „Не можете служити Богу и мамону – (Мт. 6, 24).

Ви стављате примедбу: Али Устав постоји, Закон о правном положају верских заједница постоји, и њиме се „зајамчује слобода савести и слобода вероисповести – . – Да, зајамчује се, али се не остварује. Све напред поменуће чињенице доказују и сведоче да то јемчење има декларативни, пропагандни, извознички карактер: за наивне и лаковерне људе с оне стране наше гвоздене завесе.

НЕ САРАДЊА – НЕГО КОЕГЗИСТЕНЦИЈА

„Богу Божије – цару цареве – . То је еванђелска коегзистенција Цркве и државе, одређена и прописана самим безгрешним свезнајућим Господом и Спаситељем Христом (Мт. 22, 21). Зато за Цркву неизменљиво и вечито обавезна.

Цару: харач, новац, на њему лик царев. А Богу? – и душу и тело: јер на души и у души лик Божји, и на телу и у телу преко душе, јер оно живи боголиком душом и носилац је боголике душе. Зато и једно и друго припадају Богу = вечности, вечном животу = Вечној Истини, Вечној Правди, Вечном Разуму, Вечном Смислу. Стога се Божје не сме жртвовати ради царевог. Првенство и ту увек припада Богу.

У Богочовеку и Његовом делу и телу – Цркви: Бог увек на првом месту, а човек на другом; увек се све решава Богом, а не човеком. То је Васељенске Цркве и свевредност и свемерило. Зато се сваком проблему приступа: „са страхом Божјим, вером и љубављу – Црква је Богочовечански организам, па онда организација. Она – тело Богочовека: зато се у њој све мора прво гледати и видети и мерити Богом, па човеком, и онда: човеком из Богочовека. Никада само човеком, никада „по човеку – Стога: увек, увек, увек: „Богу се треба већма покоравати него човеку, него људима – Када је то у питању, онда се и првоврховном апостоу Петру – „у очи противстаје – Ту је у вечно неизменљивој важности богонадахнуто апостолско начело и метод делања Цркве: „Нађе за добро Дух Свети и ми – (Д. Ап. 15, 28): прво Дух Свети па ми: ми иза Духа Светог и у Духу Светом и са Духом Светим.

„ Богу Божије – цару цареве – то је еванђелски принцип коегзистенције између Цркве и државе. Не сарадње, већ коегзистенције = сапостојања. Не сарадње, поготову када „цар – потире све што је Божије, и неће ништа што је Божије, и хоће да уништи све што је Божије. Ту нема најосновнијих услова за сарадњу. Или сапостојање равноправних установа, и људских бића у њима, или страдање Цркве од гонитеља, од мучитеља, од насилника, који одричу и гоне Бога и што је Божје, а диктатуром намећу анти-Бога и анти-Божије. Црква и држава: одвојена једна од друге: свака за себе, и у себи и по себи. Не мешати се у унутрашње ствари Цркве, не дирати њене вечне и свете еванђелске дужности и права. Јасно је: Црква мора у сваком режиму, па и у безбожничком, наћи свој *modus vivendi*; али увек у духу и границама еванђелског принципа коегзистенција: „Богу Божије, цару цареве – . И још, под врховном контролом Свееванђеља: „ Богу се већма покоравати него људима – . Ако тога нема, онда Цркви као једини еванђелски *modus vivendi* остаје: страдати за Господа Христа, трпети, злопатити се, и тако се борити за основна права вере и душе.

Наши комунисти *urbi et orbi* проповедају и залажу се за коегзистенцију разних идеологија, разних идеолошких система и режима. Ево им најнепосредније прилике да то стварно покажу и на нашем тлу. Не теориски, не апстрактно, не пропагандно, не извозно. Но ви, уместо коегзистенције тражите, и намећете Цркви сарадњу. А то значи: тражите и приморавате да вас већма слушамо него Бога, и – страшно је и рећи! – да ради вас радимо против Бога, против Господа Христа! На то ваше тражење и примораване ево неизменљивог и вечног одговора Цркве кроз уста богоносног Апостола: „Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога – (Д. Ап. 4, 19). Увек заувек ми исповедамо и проповедамо: „ Богу се треба већма покоравати неголи људима – (Д. Ап. 5, 29).

Не буде ли такве коегзистенције на нашем југословенском тлу за Српску Православну Цркву, онда све приче наших комуниста о коегзистенцији на међудржавном и међуконтиненталном плану остају: гола апстракција, мртва схема, извознички мит: сиренски заводљива реклама, пропагандна басна, бајка из комунистичке Хиљаду и једне ноћи.

КОЗМИЧКА ЛАЖ

Сва су српска срца у Земаљској и Небеској Србији од бола и ужаса зајецала – и стално јецају; и сва су српска лица од стида и срама поцрвенила – и стално црвене, када је са Српске земље лансирана – и још се увек лансира – козмичка лаж: да је Српска Православна Црква у комунистичкој Југославији слободна, и да су њени односи са државом добри, бољи, па и најбољи. Ту козмичку лаж лансирани су широм земаљског и небеског света комунисти и њихови измећари, и све бучније и бучније, све бестидније и бестидније, све безобзирније и безобзирније, непрестано лансирају ту лаж и Истоку и Западу, и Северу и Југу, и земљи, и небу, као да се сав Јуда уселио у њих.

А чињенице, из сваког квадратног метра и сантиметра широм наше земље, просто ричу и урличу против ове јудинске безочне и бестидне козмичке лажи. И објављују тужну и ридајно болну истину за све који имају уши да чују: да је Српска Православна Црква стално на диоклецијановском мучилишту диктатуре комунистичког безбожништва.

+ + +

ЗНАМ, ЗНАМ, ЗНАМ:

Од овога часа (кад се ово објави) за мене су широм Југославије отворене све тамнице, све робијашнице, сви логори смрти. Али пре но што кренем ка њима ја метанишући молим наше богоборце и Христорборце: У алхемичарској лабораторији своје црквоборачке диктатуре умножите ме у хиљаде и пошаљите по једног у сваку вашу робијашницу – на вечиту робију, у сваку вашу тамницу – на вечито тамновање, у сваки ваш логор смрти – на вечито умирање. И ја ћу с радошћу по хиљаду пута на дан умирати у њима за незаменљивог Господа и Бога

мог Исуса Христа: Јединог истинитог Бога и јединог истинитог Човека у свима световима, у којима се креће људска мисао и кружи људско осећање.

Хвала чудесном и чудотворном Господу моме Сладчајшем: ничега се не бојим, јер стојим у слободи којом ме Христос ослободи: у слободи од страха, у слободи од смрти, у слободи од пакла, у слободи од ђавола. Свега се тога не бојим: ни страха, ни пакла, ни ђавола – све је то мртво пред Господом мојим, за Кога живим и за Кога свом душом, свим срцем, свим биће стојим.*

* Молим сву браћу хришћане: Не веровати никаквој другој изјави мојој, која би била супротна овој.

Јануар, 1960. године

Архим. др Јустин Поповић

ДОДАТО АВГУСТА 1969:

Све напред речено у пуној је важности, у пуној свеважности, и данас, после двадесет и пет година комунистичке владавине Југославијом. Стравични покољ српских душа и надаље се плански врши. Свуда широм земље лешеви српских душа. О, колико је већ некрштених студената на универзитетима! колико некрштених ученика по осталим школама! колико некрштених радника по предузећима, по пољима, по горама, по селима, и по градовима, некада свете, светосавске Србије! У самој ствари Српска Православна Црква је сатерана у страшилне катакомбе ...

У хиљадугодишњој историји Српске Православне Цркве није никада било теже стање него што је данас; као да је болесник на самртничком одру, у агонијском ропцу. Треба га одмах најхитније лечити. А лекар – свелекар постоји; лек – свелек постоји. То је богочовечански пут Светих Апостола и Светих Отаца; за њима и са њима и светих Српских Богоугодника, са Светим Савом на челу. Без овог лека – свелека, сви остали лекови су беспомоћни фластери. Јер лакејско служење богоборачкој, христорачкој, цркворушитељској диктатури злочиначке утопије – комунизма, води у сигурну смрт, и то у вечну смрт, иза које нема васкрсења.

Архим. др Јустин Поповић

[1]* Ово неколико речи о Расколу додато 1964. год.